

זוהר חלק א פרשת בראשית דף ח עמוד א

כל לומדי התורה בליל שבועות הם בבחינת תכשיטי ושושביני הכלה שהיא השכינה הקדושה, והם מתקנים ומשמחים אותה ובאים למחרת לחופתה עם הקב"ה, והם נרשמים בספר הזכרון ומתברכים ב-70 ברכות

רבי שמעון היה יושב ועוסק בתורה באותו לילה שהשכינה מתחברת עם הקדוש ברוך הוא, שלמדנו, כל אותן החברים שהם בני היכלה של השכינה, צריכים בלילה הזה שהשכינה מזומנת להיות למחרת תוך החופה עם הקדוש ברוך הוא, להיות עמה כל הלילה הזה, ולשמוח עמה בתקונים שלה שהיא מתתקנת, לעסוק בתורה מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים, ובמדרשות הפסוקים ובסודות הקבלה, לפי שאלה הם תיקונים שלה ותכשיטיה, והיא עם המלאכים משמשיה נכנסת וקיימת על ראשיהם, ומתתקנת בהם ומשמחת בהם כל אותו הלילה, ולמחרת אינה נכנסת לחופה אלא עמהם, והם נקראים בני חופתה, וכיון שנכנסת לחופתה שואל הקדוש ברוך הוא עליהם, ומברכם ומעטרם בעטרות של הכלה, אשרי חלקם, והיה רבי שמעון עם כל החברים מרננים ברנה של תורה, ומחדשים דברי תורה כל אחד ואחד מהם, והיה שמח רבי שמעון וכל שאר החברים, אמר להם רבי שמעון, בני אשרי חלקכם, לפי שלמחרת לא תכנס הכלה לחופה אלא עמכם, לפי שכל המתקנים תקונים שלה בלילה הזה ומשמחים בה, כולם יהיו נרשמים ונכתבים בספר הזכרון, והקדוש ברוך הוא מברכם בשבעים ברכות ועטרות מעולם העליון.

זוהר חלק ג דף צו עמוד א

בפסח ובסוכות יש ז' ימים, ובשבועות רק יום אחד, כדי לפרש שבחם של ישראל, כי עץ חיים למחזיקים בה, וזה עץ שנקרא אחד, כי הכל נקשר בו

רבי יהודה שאל לרבי אבא ואמר, הרי אני רואה בפסח ז' ובסוכות ז', ושלמות השמחה ביום האחרון, מפני מה לא נמצא בשבועות ז' ימים, והרי כאן ראוי להיות ז' ימים יותר מבשאר, פתח ואמר: "וּמִי כְעֵמֶךָ כִּישְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָךְ" (שמואל ב' ז, כג), מפני מה נשתנה כאן שנקראים ישראל אחד יותר ממקום אחר, אלא כיון שבא לפרש שבחם של ישראל קורא אותם אחד, שהרי בכל מקום שבח של ישראל אחד הוא, מה הטעם, לפי שכל התקשרות של עליונים ותחתונים נמצא במקום הזה שנקרא ישראל^[3], ועוד, שנקשר במה שלמעלה, ונקשר במה שלמטה, ונקשר במדת מלכותו, ועל כן נקרא הכל אחד, ובמקום הזה ניכרת

³ זיו הזוהר

צ. היינו התפארת שנקרא בלשון הקבלה זעיר אנפין, ונקרא עץ החיים, והוא מרכז כל הספירות

מדת האמת והקשר השלם ויחוד העליון הקדוש, ועל כן, יום זה שהוא קשר האמונה הרי הוא קשר של הכל, וכתוב: "עַץ חַיִּים הָיָא לְמַחְזִיקִים בָּהּ" (משלי ג, יח), זה הוא העץ שנקרא אחד, ועל כן, לפי שישראל נקשרים במקום הזה נקראים אחד, כי עץ החיים אחד הוא ודאי נקרא, לפי שהכל בו נתקשר, והשם שלו אחד הוא בודאי, הוא קשר של הכל ואמצעית הכל, זהו שכתוב: "וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֵּן" (בראשית ב, ט), בתוך ממש באמצע, ונאחז בכל הצדדים ונתקשרו בו, ועל כן, פסח וסכות והוא באמצע, לפי שהוא אמצעית של הכל, וזה הוא שבח התורה ביום אחד הזה ולא יותר, וזהו שבח האמונה והקשר של הכל, אמר רבי יהודה, ברוך הרחמן ששאלתי וזכיתי לדברים האלה.

זוהר חלק ג דף צז עמוד א

בעץ נאחזים ענפים עלים וקליפות ודינים בכל הצדדים, ולכן העץ מכפר על יצר הרע שהוא בפנימיות האדם

"מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תְּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה וּגו'". אמר רבי שמעון, בוא וראה, מה כתוב: "מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תְּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה וּגו' סֵלֶת תְּהִינָה חֶמֶץ תְּאֲפִינָה", מה נשתנה כאן שנקרב חמץ, אלא לפי שהכל נאחז בו בהעץ, שהרי בהעץ נאחזים ענפים, בהעץ נאחזים עלים וקליפות, הרבה דינים בכל הצדדים, הכל נמצא בו, לפיכך עץ ההוא מכפר על היצר הרע שהוא בפנימיות האדם, אמר רבי אלעזר, מעץ הזה ניזונים כל שאר העצים למטה^[צא] והוא נשרש על נהר עמוק אחד שנמשך ויוצא, ואין פוסקים מימיו לעולם, עליו כתוב: "וְהָיָה כְּעֵץ שֶׁתּוֹלַע מִיָּם וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שָׁרְשָׁיו" (ירמיהו יז, ח),^[צב] ועל כן, נקראת התורה עץ חיים, כמו שכתוב: "עַץ חַיִּים הָיָא וּגו'" (משלי ג, יח), ומהו, "וְתִמְכֶיָהּ מְאֹשֶׁר", זה נתבאר, אבל ותומכיה מאושר ככתוב באשרי, כי אשורני בנות.

זוהר חלק ב פרשת תצוה דף קפג עמוד א

שני מיני לחם אכלו ישראל, כשיצאו ממצרים אכלו מצה לחם עוני ואחד ובמדבר לחם מן השמים

עוד אמר רבי אלעזר, שני מיני לחם אכלו ישראל, אחד כשיצאו ממצרים אכלו מצה לחם עוני, ואחד במדבר לחם מן השמים, שכתוב: "הֲנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם" (שמות טו, ד), ועל כן, הקרבן של יום הזה לחם הוא, ועל הלחם נקרב כל שאר הקרבנות, שהעיקר הוא הלחם, שכתוב: "וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כֶּבֶשִׁים וּגו'", וכתוב: "מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תְּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה וּגו'", שזה הוא הלחם שהבינו בו ישראל חכמה עליונה של התורה ונכנסו בדרכיה, עתה נצרך לנו להבין, בפסח שיצאו ישראל מן הלחם שנקרא חמץ, כתוב: "וְלֹא יֵרָאֶה לָּךְ חֶמֶץ" (שמות יג, ז), וכתוב: "כִּי כָּל אֲכָל מִחֶמֶץ וּגו'" (שמות יב, ט), מה הטעם, בשביל כבוד זה הלחם שנקרא מצה, עתה שזכו ישראל למזון שהוא עליון יותר, האם לא יפה היה

זיו הזוהר

שכולן נקשרות בו, והוא המזדווג עם מדת המלכות, וכיון שהוא מקשר הכל ומייחד הכל נקרא אח"ד, כי אחד רמז על כל העשר ספירות, אד, כתר, מלכות, ח שבאמצע מורה על ח' ספירות שביניהם.

צא. היינו הספירות והכחות שהם למטה מן התפארת שנקרא עץ, והוא נשרש בנהר העמוק שהוא הבינה על ידי קו הדעת כידוע, והיא נקראת יובל. **צב.** יובל זו הבינה שנקראת יובל.

שיתבטל ואל יתראה כלל, ומדוע קרבן הזה חמץ היה, שכתוב: "סֵלֶת תְּהַיִינָה חֶמֶץ תִּאֲפִינָה", ועוד, שהרי ביום הזה נתבטל היצר הרע,^[אז] והתורה שנקראת חירות אז נמצאת, אלא משל למלך שהיה לו בן יחיד ונחלה, יום אחד היה תאב לאכול, אמרו, יאכל בן המלך מאכל של רפואה זו, ועד שיאכלנו לא יהיה נמצא מאכל ומזון אחר בבית, עשו כן, כיון שאכל רפואה ההיא אמרו, מכאן ולהלאה יאכל כל מה שהוא רוצה, שלא יוכל להזיק לו, כך כאשר יצאו ישראל ממצרים לא היו יודעים העיקר והסוד של האמונה, אמר הקדוש ברוך הוא, יטעמו ישראל רפואה. ועד שיאכלו רפואה זו אין ראוי להם מאכל אחר, כיון שאכלו מצה שהיא הרפואה ליכנס ולהבין בסוד האמונה,^[בז] אמר הקדוש ברוך הוא, מכאן ולהלאה ראוי להם חמץ ויאכלו אותו, שהרי לא יוכל להזיק להם, וכל שכן שביום חג השבועות הוכן לחם העליון שהוא רפואה לכל,^[גח] ועל כן, מקריבים חמץ להיות נשרף חמץ האחר על המזבח^[דז] ונתקריבים שתי הלחם אחרות ביחד^[הז] והחמץ נשרף באש המזבח, ואינו יכול לשלוט ולהזיק להם לישראל, ולפיכך ישראל קדושים נדבקים בו בהקדוש ברוך הוא על ידי הרפואה של התורה ביום הזה, ואלמלי היו שומרים ישראל שני הצדדים של אותן שתי הלחם, לא היו נכנסים בדין לעולם, ביום ראש השנה הוא יום הדין לאותן שלא קבלו מאכל הרפואה, ועזבו לרפואת התורה בשביל מאכל אחר שהוא חמץ, שהרי ביום הזה של ראש השנה חמץ ההוא עולה ומקטרג על האדם ומלשין עליו, והוא עומד ביום הזה לקטרג על העולם, והקדוש ברוך הוא יושב בדין על הכל ודן את העולם, ולפיכך כאשר נתן הקדוש ברוך הוא את התורה לישראל הטעים להם מן הלחם העליון ההוא שבמקום ההוא^[זח] ומתוך הלחם ההוא היו יודעים ומבינים ברזי התורה ללכת בדרך הישר, והרי נתבאר הענין בין החברים בסודות האלה שאמרנו.

רעיא מהימנא חלק ג דף צז עמוד א

מצוה לספור ספירת העומר כי אע"פ שישראל נטהרו לעשות הפסח ויצאו מהטומאה לא היו שלמים וטהורים, ולכן בספירה ע"י הדיבור בהבל הפה, מושכים חסדים ונטהרים עד ליום החמישים של קבלת התורה

"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשֶּׁבֶת וְגו'". מצוה זו לספור ספירת העומר הרי נתבאר, וזה הסוד שישראל אף על פי שנטהרו לעשות הפסח ויצאו מהטומאה, לא היו שלמים וטהורים כראוי, ועל כן אין הלל גמור בימי הפסח, כי בזמן ההוא עוד לא נשתלמו כראוי, כאשר שיצאה מן הטומאה, וכיון שיצאה, מכאן ואילך, **"וּסְפַרְהָ לָהּ"**, ואף כך ישראל כשיצאו ממצרים יצאו מן הטומאה, ועשו פסח לאכול בשלחן של אביהם, משם ולהלאה יתחילו לספור לקרב השכינה להקדוש ברוך הוא שתתחבר עמו, ואותן חמשים יום של טהרה כדי

זיו הזוהר

צג. שהיצר הרע נקרא חמץ ושאר שבעיסה. כתוב לכו לחמו בלחמי. **צו.** זה היצר הרע
צד. מצה רמז על המלכות ושכינה הקדושה שהוא השטן וכל כת דיליה. **צז.** היינו המן שנקראת לחם עוני דלית לה מגרמה כלום, והמצה, תפארת ומלכות. **צח.** זה המן שמקורו והיינו סוד האמונה. **צה.** זו התורה שעליה הוא בתפארת.

ליכנס להסוד של עולם הבא, ולקבל התורה ולקרב השכינה להקדוש ברוך הוא, ולפי שאלה הימים הם ימים של העולם, שהוא בחינת זכר, לכך לא נמסר חשבון זה אלא לזכרים בלבד, ועל כן חשבון זה בעמידה הוא, ועניני עולם התחתון הם בישיבה ולא בעמידה, וזה הסוד של תפלת העמידה ותפלת מיושב, [צט] ואלה החמשים מ"ט הם, כלל הפנים של התורה, שהרי ביום החמשים הוא סוד התורה ממש, ואלה הם החמשים יום שבהם שמטה ויובל, [ק] ואם תשאל, הרי אלה החמשים מ"ט הם, אלא שאחד נסתר הוא והעולם נשען עליו, [קא] ובזה יום החמשים נתגלה הנסתר ונמצא בו, כמלך הבא לבית ידידו ונמצא שם, אף כך יום החמשים, והרי ביארנו סוד זה.

זוהר חלק ג דף צח עמוד א

שתי הלחם מרמזות על שתי השכינות שלמעלה ושלמטה שמתחברות יחד, וכנגדן שתי לחם בשבת

המצוה שאחריה להקריב שתי הלחם, שכתוב. "מִמּוֹשְׁבֵיכֶם תָּבִיאוּ לָחֶם תְּנוּפָה שְׁתֵּים", הרי ביארנו, שהשתי הלחם מרמזות על שתי השכינות שלמעלה ושלמטה שמתחברות יחד, [קב] וכנגדן שתי לחם בשבת, מזונו של האחד הוא שתיים, שלמעלה ושלמטה [קג] ועל כן כתוב: "שְׁנֵי הָעֶמֶר לְאֶחָד" (שמות טז, כב), לאחד ודאי, להתיחד במקום אחד, לזה שנקרא אחד, ומי הוא, "הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב" (בראשית כז, כב) [קד] שהוא נוהל מלמעלה ומלמטה, שתי לחם ביחד, ולפי שהשבת הוא סוד השכינות שלמעלה ושלמטה, [קה] שכולן הן שבת, לכך נצרך שתי לחם. ובשבעות שהוא זמן מתן תורה, שניתנו שני לוחות התורה מצד עץ החיים, נצרך להקריב להם שתי הלחם, כי שני ימים של שבועות הם יו [קי] ונצרך

זוהר חלק ג דף צח עמוד א

אין טעם כלל לההוספה, לפיכך שפיר שנקבע שבועות על לעתיד ביום הנו"ן כמו שהיה צריך להיות לולא הוספת משה, וכיון שאז נתקדש יום נ"א פעם אחת לכך יש קדושה לעולם ביום נ"א גם בא"י אף שאין נוהגין בו יום טוב, ואפשר שבשביל טעם זה הורה הבי"ש בסעיף ג' דאסור להתענות במוצאי חג השבועות דחמור אסרו חג זה משאר אסרו חג, ומפני זה כשחל עצרת בשבת היה יום טובו הקרבנות אחר השבת, ומזה מובן שבאמת יש קדושה של חג השבועות בשני ימים כדברי ה[זהר], וקדושתם היא יו, והיינו חכמה ותפארת, ומה שעושים בארץ ישראל רק יום אחד יום טוב, אפשר שהוא מפני שבזה היום נתעלה התפארת ונכנס בחכמה ונעשים אחד, ולכך נצרך להקריב להם ביום הזה שתי הלחם המרמזים על הה, שהן בינה ומלכות, ולגרום שתתעלה המלכות ותכנס בבינה, ויהיה נעשה מזה יחוד הגדול והשלם שנקרא יחודא עלאה, ואיך ובמה נוכל לגרום יחודא עלאה, ומפרש ה[זהר] שהוא על ידי למוד סודות התורה בלילה

צט. תפלת מיושב היא בעלמא דנוקבא, ותפלת העמידה בעלמא דדכורא. **ק.** שבעת ימים במלכות סוד השמטה, ושבעה שבועות בכינה סוד היובל. **קא.** זה שער הנו"ן שאינו מושג. **קב.** היינו בינה ומלכות. **קג.** פירוש, שמזונו של תפארת שנקרא אחד הוא מן שתי הלחם, מן התקשרותו לשתי השכינות. **קד.** זה התפארת שנקרא יעקב וגם ישראל. **קה.** שבשבת המלכות עולה ונכנסת בבינה. **קו.** זה פלא, הלא שבועות רק יום אחד הוא, ואפשר לתרץ ע"פ הקושיא הידוע דכיון דלכ"ע נתנה התורה ביום נ"א לספירה למה קבעה התורה חג השבועות לדורות ביום נו"ן לספירה, יעוין באו"ח תצ"ד במ"א שמתרץ בשם הע"מ דבא לרמז לנו יום טוב שני של גליות, ואפשר דהיינו דקאמר יום אחד הוסיף משה מדעתו, עכ"ל, ונ"ל לפרש כונתו דלולא שהוסיף משה יום אחד מדעתו אז ניתנה התורה ביום נו"ן לספירה, ומשה שהוסיף יום אחד היינו רק על זמן ההוא שכך הבין משה שנצרך אז לישראל פרישה עוד יום אחד, אבל על לעתיד

להקריב להם שתי הלחם שהן הה, שהרי לחם הוא מזון התורה שעליה כתוב: **"לִכְנֹ לַחֲמוּ בִלְחָמִי"** (משלי ט, ה), והן הה מן המוציא לחם מן הארץ, וזה הוא מאכל אדם שהוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, כמו שכתוב: **"זֹאת הַתּוֹרָה אֲדָ"ם"** (במדבר יט, יד), **"אֲדָ"ם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לַה"**, עומר שעורים הוא מאכל בהמות, שהם חיות הקודש שמהם נצרך להקריב, זהו שכתוב: **"מִן הַבְּהֵמָה"**, אילים רמז על המנגחים בהמשניות, באותן הפירושים שלהם, מן הבקר, רמז על הפרים המנגחים בהמשניות לפלפל בגבורה יתרה, ומן הצאן, רמז על שאר העם שהקרבת שלהם היא תפלה, ועליהם נאמר: **"וְאַתָּן צֹאנֵי צֹאן מִרְעִיתֵי אָדָם אַתֶּם"** (יחזקאל לד, לא), בעלי קבלה ובעלי מדות הם מצד עץ החיים, שאר העם מצד עץ הדעת, טוב ורע, אסור והיתר, ולפיכך, **"מִן הַבְּהֵמָה"**, שהמאכל שלהן הוא עמר שעורים, כמו שכתוב: **"וַיִּמְד שֵׁשׁ שְׁעָרִים וַיִּשֶׁת עָלֶיהָ"** (רות ג, טו), רמז על התורה שבעל פה של ששה סדרי משנה, אבל אלה של עץ החיים שנקראים אדם, הלחם שלהם הוא הסודות שבתורת הקדוש ברוך הוא, שעל זה כתוב: **"לִכְנֹ לַחֲמוּ בִלְחָמִי"** (משלי ט, ה), והיינו שתי הלחם, שמחו כל התנאים והאמוראים ואמרו מי יקום לפני סיני.

בכל יום טוב, נצרך תוספות שהם קרבנות המוספים, ומתנות שהן מתנות כהונה המצוה שאחריה להקריב קרבן של מוספים בעבור שתי הלחם, שכתוב: "וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שְׁבַעַת כֶּבֶשִׂים וּגוֹ", לאחר שהקריב קרבן מוספים כמו בכל ימי המועדים צריך להקריב קרבן שלו, וכמו שצריך להקריב תוספת מוספין בעבור העמר, שכתוב: **"וַעֲשִׂיתֶם בַּיּוֹם הַנִּיפְכֶם אֶת הָעֶמֶר כֶּבֶשׂ תָּמִים וּגוֹ",** כמו כן בשבועות לאחר שהקריב שתי הלחם נצרך להקריב עליו תוספות שיש לו, כדמיון של תוספת כתובה ומתנה שמוסיף החתן להכלה, ושבת המלכה שהיא נקראת כלה בשבתות, וכן בכל יום טוב, נצרך תוספות שהם קרבנות המוספים, ומתנות שהן מתנות כהונה, ע"כ ר"מ.

זוהר חלק ב פרשת תצוה דף קפד עמוד א

ראש השנה מתעורר הדין בעולם, כל העולם בדין העליונים והתחתונים

"בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ יִהְיֶה לָכֶם שְׁבַתוֹן זְכוֹרֹן תְּרוּעָה". פתח רבי נהוראי הזקן ואמר, **"תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם תְּגַנְנוּ"** (תהלים פא, ד), עתה הוא הזמן שנתעורר דין העליון החזק, וכאשר הוא נתעורר צד הטומאה נתגבר עמו, וכיון שהוא

זוהר זיו הזוהר

התפארת ששורשו שם הוי"ה במלוי אלפי"ן שמספרו מ"ה כמספר אדם, שיתעלה ויכנס בחכמה, היינו וא"ו ביו"ד, וממילא גם המלכות ששורשה ה' האחרונה מן השם הוי"ה ב"ה תתעלה ותכנס בתוך הבינה ששורשה ה' הראשונה מן השם הוי"ה ב"ה, ויהיה נעשה מזה יחוד הגדול והשלם שנקרא יחודא עלאה, ב' ההי"ן עם יו, ועל זה מורה קרבן שתי הלחם שיחוד העליון הגדול והשלם הזה נעשה בשבועות על ידי שחכמי ישראל לומדים אז סודות

ההוא, כי הלומד רק פשטיות התורה הנרמז בשש שעורים דהיינו שית סדרי משנה, זה נקרא מאכל בהמ"ה, לפי שזה גורם תקון רק בעולם המלכות ששורשה שם הוי"ה במלוי ההי"ן שמספרו ב"ן כמספר בהמ"ה, שיהיה נעשה מזה יחודא תתאה זיוג המלכות עם התפארת, ועל זה מורה קרבן העמר ושאר הקרבנות הבאים מן בהמות, אבל הלימוד של סודות התורה שמקורם הוא בחכמה ובינה זה נקרא מאכל אד"ם, וגורם תקון בעולם

נתגבר, עולה ומכסה להלבנה שלא תאיר אורה^[קז] והיא נתמלאית מצד הדין, אז כל העולם הוא בדין, עליונים ותחתונים, וכרוז מכריז בכל הרקיעים הכינו כסא הדין לאדון הכל, שהוא מבקש לדון העולם, ויש כאן סוד שנתגלה לנו בהיותנו במדבר, מפני מה נתעורר דין העליון ביום הזה, אלא, שכל הסודות וכל הקדושות היקרות כולם תולים בהשביעי, והוא שביעי העליון עולם העליון שנקרא עולם הבא, ממנו מאירות כל המנורות וכל הקדושות וכל הברכות, וכאשר מגיע הזמן לחדש הברכות והקדושות להאיר^[קח] מבקש להשגיח בכל התקונים של כל העולמות, וכל אותן התיקונים לקיום העולמות כולם עולים מן התחתונים אם הם ישרים, ואם אינם ישרים אז עומד אותו דבר המחשיך את האור^[קט] עד שנפרשים הרשעים מתוך הצדיקים, ואז נתעורר הדין, ומהדין ההוא מתגבר צד הטומאה, והמקטרג נמצא בשביל שינתנו לו אותן הרשעים, לפי שעליו כתוב: **"וּלְכֹל תְּכַלִּית הוּא חוֹקֵר"** (איוב כח. א), והוא מכסה להלבנה, ולמה אין מוסרת אותם בידי המקטרג, לפי שאין רצונו של הקדוש ברוך הוא להאביד מעשי ידיו, ואותו צד הטומאה עומד בקליפה חזקה שאין יכולה להשבר, מלבד בעצה זו שנתן הקדוש ברוך הוא לישראל, שכתוב: **"תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּפֶּסַח לְיוֹם חֲגֹנוּ"** (תהלים פא, ד), בשביל לשבר כסה ההוא המכסה להלבנה שלא תאיר, וכאשר מעוררים ישראל למטה בשופר, זה הקול שיוצא מהשופר מחתך באויר ובוקע רקיעים, עד שעולה ומגיע להסלע החזק ההוא המכסה להלבנה, וכשהוא רואה שנמצא התעוררות הרחמים, אז זה שעלה ועמד למעלה נתערבב, (עמוד ב') ואז זה הקול עומד ומעביר לדין ההוא, וכיון שלמטה נתעורר רחמים כמו כן למעלה נתעורר שופר אחר עליון^[קי] ומוציא קול שהוא רחמים, ונפגשים קול בקול רחמים ברחמים, ובהתעוררות שלמטה נתעורר כמו כן למעלה, ואם תשאל, איך יש ביכולת להקול שלמטה או ההתעוררות שלמטה לעורר כמו כן למעלה, בוא וראה עולם התחתון עומד לקבל תמיד, והוא נקרא אבן טובה^[קיא] ועולם העליון אין נותן לו אלא כדמיון שהוא קיים, אם הוא קיים בהארת פנים מלמטה, אז מאירים לו כך מלמעלה, ואם הוא קיים בעצבות נותנים לו דין כנגדו.

שמחת האדם מושכת אליו שמחה אחרת עליונה, כמו כן זה העולם התחתון, כדמיון שהוא מעורר כך נמשך עליו מלמעלה

כענין זה כתוב: "עֲבֹדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה" (תהלים ק, ב), כי שמחת האדם מושכת אליו שמחה אחרת עליונה, כמו כן זה העולם התחתון, כדמיון שהוא מעורר כך נמשך עליו מלמעלה, לפיכך מקדימים ישראל ומעוררים בשופר קול שהוא סוד הרחמים, כלול מאש ומים ורוח^[קיב] ונעשה אחד ועולה למעלה ומכה באבן טובה הזאת, והיא נצטבעת באותן הגונים של הקול ההוא^[קיג] ואז כמו שהיא נראית כך נמשך עליה מלמעלה, וכיון שנתתקנה בקול ההוא, יוצא רחמים מלמעלה ושורה עליה, ונכללת ברחמים מלמטה ומלמעלה, ואז נתערבב צד הטומאה ונחלש תוקפו ואינו יכול לקטרג, ואבן טובה הזאת קיימת בהארת

התורה, ובמה שכתבתי כאן בקיצור יובן כל המאמר הזה למביני מדע. **קז.** זו מדת המלכות. **קח.** זו מדת הבינה. **קי.** זו מדת הבינה. **קיב.** היינו חסד גבורה תפארת שהוא מדת הרחמים. **קיג.** היינו לבן אודם

פנים מכל הצדדים, בהארה שלמטה ובהארה שלמעלה, ומתי קיימת בהארה שלמעלה, זה ודאי ביום הכפורים, וביום הכפורים נשפע אור על אבן טובה הזאת מהאור שלמעלה מתוך האור של עולם הבא.

זוהר חלק ג דף צח עמוד ב

זכאים הם ישראל שהקב"ה קרב אותם אליו מכל האומות ועכו"מ

רבי יצחק פתח, "תקעו בחדש שופר בפסח ליום חגנו", זכאים הם ישראל שהקדוש ברוך הוא הקריבם אליו מכל האומות עובדי כוכבים ובחר בהם, וממקום רחוק הקריבם אליו, זהו שכתוב: **"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל כָּל הָעַם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, בְּעֵבֶר הִנָּהר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם"** (יהושע כד, ב), להראות שהרי ממקום רחוק בחר בהם והקריבם אליו, וכתוב: **"וַאֲקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אַבְרָהָם מֵעֵבֶר הִנָּהר וגו'"** (יהושע כד, ג), מקראות האלו יש לעיין בהם, וכי כל ישראל לא היו יודעים זה, וכל שכן יהושע, אלא כל התורה נסתר ונגלה כמו שהשם הקדוש נסתר ונגלה, לפי שהתורה כולה שם הקדוש היא, ועל כן היא נסתר ונגלה, ואם ישראל ויהושע ידעו זה, למה כתוב: **"כֹּה אָמַר ה'"**, אלא ודאי סוד הדבר, שטובה גדולה עשה הקדוש ברוך הוא לישראל, שבחר בהם באבותיהם ועשה אותם מרכבה קדושה עליונה לכבודו, והמשיכם מתוך הנהר העליון היקר והקדוש, מאור של כל המאורות, בשביל שיתעטר בהם, זהו שכתוב: **"כֹּה אָמַר ה', בְּעֵבֶר הִנָּהר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם"**, הנהר, זה הנהר ההוא המושג והנודע, מעולם, מה רוצה בזה כאן, אלא להראות חכמה, בעבר הנהר מעולם, נהר ההוא נקרא עולם^[קיד] ועל כן אמר, **"בְּעֵבֶר הִנָּהר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם"**, להראות החסד והאמת שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל, **"וַאֲקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אַבְרָהָם מֵעֵבֶר הִנָּהר"** (יהושע כד, ג), מה ענינו, אלא אברהם לא נתדבק בו בהנהר ההוא כמו יצחק, שנתדבק בו להתגבר בצד שלו,^[קטז] בוא וראה, נהר ההוא אף על פי שאינו דין, יוצאים דינים מן הצד שלו ומתגברים בו, וכאשר יצחק מתגבר בדינים שלו אז עליונים ותחתונים נאספים לדין, והוכן כסא הדין, והמלך הקדוש יושב על כסא הדין ודן את העולם, אז תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו.

בדבור ובמעשה נצרך להראות ולעורר ענינים נסתרים

רבי אבא היה יושב לפני רבי שמעון, אמר לו, הרי כמה פעמים שאלתי על שופר זה מהו ענינו, ועד עתה לא נתישבתי בו, אמר לו, ודאי זהו דבר ברור שישראל צריכים ביום הזה שופר ולא קרן, לפי שקרן הרי ידוע באיזה מקום הוא^[קטז] ולהדביק הדין אין אנו רוצים, אבל הרי למדנו, בדבור ובמעשה נצרך להראות ולעורר ענינים נסתרים, בוא וראה, כאשר שופר עליון ההוא שהארת הכל בו נסתלק ואינו מאיר להבנים,^[קטז] אז הדין נתעורר וכסאות הוכנות לבית הדין, ושופר זה איל של יצחק נקרא, שהוא תוקפו של יצחק והתשבחת של האבות.

זוהר חלק ג דף צח עמוד ב

ירוק. **קיד.** זה עולם הבינה. **קטו.** כי בינה דינין דינים הידוע. **קז.** פירוש, שאין עולם הבינה מתערין מנה. **קטז.** קרן בא מן פר הרמז על פ"ר מאירה להספירות שהולידה שהן ז' הספירות

זוהר חלק ג דף צט עמוד ב

כאשר נתעורר השופר ואנשים חוזרים בתשובה מחטאיהם, מתעוררים הרחמים בשמים ונסתלק הדין

וכאשר נסתלק שופר הגדול ההוא שאינו מיניק להבנים, אז יצחק מתגבר ומוכן לדין בעולם, וכאשר נתעורר שופר ההוא אם האנשים חוזרים בתשובה מחטאיהם, צריכים להשמיע קול שופר מלמטה, וזה הקול עולה למעלה, אז נתעורר שופר אחר העליון, ונתעורר רחמים ונסתלק הדין, ונצרך להראות פעולה בשופר לעורר שופר האחר, להוציא בזה השופר למטה אותן הקולות, להראות שכל אותן הקולות שלמעלה שנכללים כולם בהשופר העליון ההוא יתעוררו לצאת^[קמ] ובאלה הקולות שלמטה נותנים ישראל כח להרחמים שלמעלה, ועל כן נצרך להכין שופר ביום הזה לסדר הקולות ולכוון בו, בשביל לעורר שופר האחר שבו נכללים הקולות שלמעלה.

סדר הראשון,^[קיט] קול יוצא ומתעטר למעלה, עולה לרקיעים ומבקע בין ההרים הרמים^[קכ] ומגיע אצל אברהם ושורה בראשו^[קכא] והוא נתעורר ונתעטר ומתקן להכסא, ובספר האגדות למדנו, בשעה שזה הקול הראשון עולה, נתעורר ונתעטר אברהם ומתקן להכסא, ונשפע עליו הארות מן חכמה ובינה: בתוך כך עולה קול שני התקיף לשבר תוקף הרוגז, וזה הוא סדר שני,^[קכב] זה הקול הוא משבר בתוקפו, וכאשר הוא עולה כל הדינים שנתעוררים לפניו נשברים, עד שעולה למקומו של יצחק,^[קכג] כיון שיצחק נתעורר ורואה לאברהם שמתקן להכסא לעמוד לפניו, אז הוא נכנע ונשבר תוקף הדין הקשה, ובזה צריך מי שתוקע לכוון הלב והמחשבה, בשביל לשבר הכח והתוקף של הדין הקשה, זהו שכתוב: **"אֲשֶׁרִי הָעַם יְדַעֵי תְרוּעָה"** (תהלים פט, טז), יודעי תרועה ודאי^[קכד]: סדר שלישי,^[קכה] קול יוצא ועולה ובוקע כל אותן הרקיעים ורחמים נתעורר, ומגיע קול זה לראשו של יעקב^[קכו] יעקב נתעורר ורואה לאברהם שמתקן הכסא בצד אחר^[קכז] אז אוחזים שניהם בו ביצחק, אחד מצד זה ואחד מצד זה, ואין ביכולת לגבורותיו שיצאו לחוץ, ואלו ג' סדרים כולם סדר אחד הם.

זיו הזוהר

קכא. פירוש, שתקיעה זו נותנת כח לספירת החסד שנקראת מדת אברהם לתקן כסא הדין בחסד.
קכב. זה סדר השני היינו התרועה, ונדרשת מלשון שבירה על דרך הכתוב תרועם בשבט ברזל.
קכג. היינו לספירת הגבורה שנקראת מדת יצחק שהיא דין. **קכד.** פירוש, שמבינים איך לשבר ולבטל הדין. **קכה.** זה סדר השלישי היינו תקיעה ב'. **קכו.** זו ספירת התפארת שהיא רחמים ונקראת מדת יעקב. **קכז.** פירוש, בכח של חסד.

שתחתיה. **קית.** פירוש, שתצא הארה מעולם הבינה, הבאה אליה מעולם האצילות שהוא כלו רחמים וחסדים, להמתיק הדינים שנתעוררים. **קיט.** זו תקיעה הראשונה מן סדר הראשון, וכאשר רבי שמעון בר יוחאי תנא הוא מדבר רק מן ג"פ תר"ת, וקורא אותם ג' סדרים, כי תש"ת ותשר"ת נתקן אחר כך, כדאיתא במסכת ראש השנה, וגם מחלק כל סדר לג' סדרים, כי בכל סדר יש ג' קולות שהם תר"ת. **קכ.** היינו ספירות הקדושות.